

РЕШЕНИЕ

№ 10781

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5905** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на З. Х., гражданка на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаваща паспорт №[ЕИК], издаден на 07.01.2020 г., която жалба е подадена чрез адв.А., против Заповед рег.№ 513з-5830/15.05.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждата гражданка е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по нейно заявление вх.№ 101143/25.04.2025 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Подателката ѝ развива доводи, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни са немотивирани и неподкрепени с доказателства, както и че отказът е издаден при неясна фактическа обстановка. Подчертава, че административният орган не е поставил под съмнение автентичността на нотариалната заверка върху декларацията, с която собственикът на имота се е съгласил в същия да живее семейството на молителката. Настоява, че отказът засяга правото ѝ на личен и семеен живот. В с.з. жалбоподателката се явява лично, представлява се от адв.И.-А., която поддържа жалбата и моли Съда да отмени отказа като неправилен и незаконосъобразен. Представя писмени бележки с развити подробни съображения в подкрепа на тезата си за незаконосъобразност на акта.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, в с.з. не се явява, а процесуалният му представител юк.А. оспорва жалбата и моли Съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Издадения отказ намира за законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление вх.№ 101143/25.04.2025 г., подадено от З. Х., гражданка на А., за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.13 ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец с предоставена международна закрила (л.27). Към заявлението са приложени следните документи съгласно чл.14, ал.1 и чл.19 ППЗЧРБ: Копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 06.01.2030 г.; Копие на страниците на паспорта с положен щемпел па влизане в РБългария през ГКПП Капитан А. на 10.03.2024 г.; Копие на карта на чужденец с хуманитарен статут на съпруга ѝ М. А. И. с №[ЕИК], издадено от РБългария и валидно до 14.11.2026 г.; Декларация от съпруга за осигуряване на жилище и финансова издръжка, както и че бракът не е сключен с цел заобикаляне нормите на българското законодателство; Полица за медицинска застраховка валидна до 27.04.2026 г.

На 29.04.2025 г. допълнително са представени документи: Декларация за осигурено жилище, находящо се на адрес: [населено място], [улица], ет.3, подписана от собственика на имота - Т. Ж. Т., ЕГН: [ЕГН], с нотариална заверка (л.24); Удостоверение от чуждестранна банка за наличие на финансови средства, с превод и нотариална заверка (л.25).

С писмо рег.№ 513000-34110/09.05.2025 г. заявителката е уведомена, че срокът за разглеждане на нейното заявление е удължен с още 1 месец на основание чл.14, ал.2 ППЗЧРБ.

Във връзка с декларирания от заявителката адрес, на който живее при пребиваването си в страната: [населено място], [улица], ет.3, на 07.05.2025 г. е извършена проверка на обстоятелството дали тя живее на посочения адрес. Проверката е документирана с докладна записка рег.№ 513р-48205/08.05.2025 г. (л.21), като на място не е установен никой. Проведен е телефонен разговор със собственика на имота - Т. Ж. Т., който е заявил, че не познава З. Х., нито съпруга ѝ М. А. И. и детето ѝ А. М. А.; същите не живеят на неговия адрес. Споделил е, че се е случвало и друг път чужди граждани да спекулират с негови данни и заявяват посочения адрес без негово знание.

Изготвено е становище рег.№ 513р-51491/15.05.2025 г. от Началник сектор "ЗМ" (л.20), с което до Началника на отдел "Миграция" в СДВР е отправено предложение на лицето да се откаже разрешение за продължително пребиваване.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства държавният служител, на когото Директорът на СДВР е възложил да изпълнява задълженията на Началник отдел "Миграция" в СДВР, е издал обжалвания отказ с рег.№ 513з-5830/15.05.2025 г., с който е отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на З. Х. по нейно заявление вх.№ 101143/25.04.2025 г. Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Изведен е правен извод, че заявителката е декларирала неверен адрес на пребиваване - [населено място], [улица], ет.3, но при извършена физическа проверка е установено, че тя не живее на адреса, което е потвърдено при разговор със собственика на имота. Административният орган е приел, че това представлява основание по подаденото заявление да се издаде отказ и същият е издаден на основание чл.26, ал.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ

В хода на съдебното производство пълномощникът на жалбоподателката представи Декларация за осигурено жилище, находящо се на адрес: [населено място],[жк], [улица], ап.А48, подписана от собственика на имота – Л. Л. З., ЕГН: [ЕГН] (л.54).

По молба на пълномощника на жалбоподателя по реда на чл.192 ГПК, от третото неучастващо лице нотариус Д. С. се представи следната информация (л.99):

В общия регистър под номер 4395/2025 от дата: 28.04.2025 фигурира удостоверяване подпис на декларация със следния текст:

"Т. Ж. Т., [ЕГН], лк.№650870123 изд. на 16.07.2021г. от МВР - С., с адрес [населено място], жк.К. поляна I част, [жилищен адрес] Декларирам, че съм съгласен в собственото ми жилище на адрес [населено място], [улица] ет.3 да живеят и да бъдат адресно регистрирани по време на пребиваването си в Р. България лицата: I.М. А. И., [ЕГН], гражданин на С., с КЧХС №852019210; 2.3АФРИ Х., ЛНЧ: [ЕГН], гражданка на А., род.01.05.1988г. 3.А. М. А., род.01.12.2024г., гражданин на С.."

Третото неучастващо лице сочи, че към датата на удостоверяването на подписа на молителя, законът не е изисквал удостоверяване и на съдържанието на декларация с такъв текст. Съгласно чл.589 ГПК изискването е при удостоверяване на подписа /само на подписа, без съдържание/ върху частен документ, лицата, чиито подписи подлежат на удостоверяване, да се явят лично пред нотариуса и пред него да подпишат документа или да потвърдят вече положените подписи, без да се има изискване нотариусът да съхранява копие, препис или оригинал от удостоверявания документ. Така извършеното удостоверяване на подпис се отразява само в общия регистър на нотариуса, в който регистър се записват декларатора и текста на неговото волеизявление. Заверката с рег.№ 4395/2025 от 28.04.2025 г. е извършена преди промяната в ЗЧРБ и към момента на удостоверяването на подписа не се е изисквало едновременно и удостоверяване на съдържание, съдържанието не е удостоверено и в кантората не се съхранява нито оригинал, нито официален препис или обикновено копие от заверения документ. Този документ е предаден на молителя в нотариалното производство Т. Ж. Т. след удостоверяването на подписа му. С оглед изложеното, екземпляр или копие от документа не е останал за съхранение в кантората и не може да издаде искания заверен препис от него. Прилага се копие от страницата в общия регистър с отразената заверка рег.№ 4395/2025 от 28.04.2025 г.

Ответникът представи с молба от 19.11.2025 г. (л.62) доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР; и с молба от 21.11.2025 г. (л.95) Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР относно възлагане на функционални задължения на гл.инспектор С. С..

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.10), в преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК – на 30.05.2025 г., считано от връчването на акта – 19.05.2025 г. (л.19-гръб).

По същество жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР (л.37). Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, бяха представени доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 15.05.2025 г. (л.62), Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. за заместване на Началника на отдел "Миграция" в СДВР (л.38), и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР (л.96).

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-

производствените правила. На жалбоподателя е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл.26, ал.1 и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Съгласно чл.26 ал.1 ЗЧРБ, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 18-23 и 26 ЗЧРБ. Според чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната разпоредба, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждата гражданка. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган, е фактически обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателката не е пребивавала на декларирания от него адрес за пребиваване в страната, което е доказано с официален документ – докладна записка, съставена от полицейски орган в група "А." на сектор отдел "Незаконна миграция" в отдел "Миграция"-СДВР. Декларираният адрес на пребиваване от чуждия гражданин е неверен, както обосновано е приел и административният орган.

Този извод не се променя и при съобразяване на представената декларация с нотариална заверка, подписана от собственика на имота - Т. Ж. Т., за осигурено жилище. Следва да се има предвид, че декларацията е частен документ и нотариалната заверка не го превръща в официален документ.

Като частен свидетелстващ документ декларацията материализира изявление на лицето с правно значение, като притежава формална доказателствена сила, изискваща за автор на направеното изявление да се счита лицето, подписало документа. Законът не предвижда изявленията, материализирани в частния документ, да имат задължително обвързващо за Съда действие. Съдържанието им се преценява от Съда по вътрешно убеждение, във връзка с останалите обстоятелства по делото съгласно принципа на чл.12 ГПК. Верността на изявлението, съдържащо се в частните свидетелстващи документи, се преценява с оглед това от кого изхождат, кога са съставени, по какъв повод и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на тези документи. Преценката на попълнената декларация в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства води до извода, че тъкмо удостоверителната функция на документа е засегната в случая. Това е така, защото е съдържанието на частния документ е опровергано посредством изготвен официален документ от полицейски орган в група "А." на сектор отдел "Незаконна миграция" в отдел "Миграция"-СДВР.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Поради това заповедта е постановена при правилно приложение на материалния закон.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ.

Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон. Ето защо отказът е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, Съдът намира за обоснован извода на административния орган, че в конкретния случай по отношение на молителя не са били налице нормативно установените изисквания за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Налага се изводът, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно поискано. За настоящата съдебна инстанция за осъществената защита от юрисконсулт, представил писмени бележки, се следва възнаграждение в минимален размер от 102,26 €, с легова равностойност 200 лв., изчислено съгласно чл.24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. - ДВ, бр.53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от Административнопроцесуалния кодекс, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Х., гражданка на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаваща паспорт №[ЕИК], издаден на 07.01.2020 г., против Заповед рег.№ 513з-5830/15.05.2025 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждата гражданка е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по нейно заявление вх. № 101143/25.04.2025 г.

ОСЪЖДА З. Х., гражданка на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], притежаваща паспорт № [ЕИК], издаден на 07.01.2020 г., да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 Ъ (сто и две евро и 26 евро цента), с легова равностойност 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ